

Peter Thiel, den katolske kirke og planen for påtvingelsen af Antikrist

Af Mart Atanassov
bougre.bg

<https://bougre.bg/assets/files/PTtCCatPftlotA.pdf>

Ai oversat og gennemrettet, redigeret af Ib kasper, juni 2026

Født i 1967 i Frankfurt, Tyskland, er Peter Thiel filosof og jurist af uddannelse, iværksætter, investor, visionær og forfatter, som opnåede verdensomspændende berømmelse som medstifter af teknologivirksomhederne Palantir og PayPal, og som en tidlig investor i Elon Musks SpaceX, Mark Zuckerbergs Facebook og andre. I de senere år er Thiel blevet endnu mere berømt for sit "apokalyptiske" engagement i spørgsmålet om Antikrists fremkomst ved verdens ende. Han forudser, at dette kan ske i den nære fremtid i forbindelse med udviklingen af kunstig intelligens-teknologien, som han selv er udvikler af, og heraf udspringer hans frygt for, at Antikrist kan bruge denne til at skabe en verdensregering under påskud af at forhindre trusler såsom atomkrig, klimaforandringer, kunstig intelligens i sig selv, og andet.

Thiel identificerer Antikrist med en forenet verdensstat, der bruger kunstig intelligens som et middel til undertrykkelse og kontrol. Som dens forløbere ser han alle dem, der i dag opfordrer til central regulering af kunstig intelligens, heriblandt den romerske pave, samt internationale systemer som FN, Den Internationale Straffedomstol, "Bruxelles-bureaukratiet", global finansiel overvågning og andre lignende strukturer, der let kan erobres og reduceres til udøvende centre for et verdensdiktatur. Han opfordrer til modstand, støttet af praktiske foranstaltninger såsom hans alternative betalingssystem PayPal, som han definerer som et libertariansk partisanforsøg på at stoppe Antikrist. En anden af hans appeller er for ikke-indblanding i udviklingen af teknologier og innovationer fra statslige institutioners side med den begrundelse, at den reelle trussel ikke ligger i deres overdrevne udbredelse, men i deres undertrykkelse og i forsøg på at skabe et globalt kontrolsystem under påskud af borgernes sikkerhed.

Således er Thiel den første, der åbner emnet om Antikrist og hans tronbestigelse ved verdens ende, hvilket igen forudsætter fremkomsten af den "Messias", som der tales om i en række bibelske profetier, apostolske breve, Johannes' Åbenbaring, visse af kirkefædrenes lærdomme og andre. I en række offentlige præsentationer, tv-interviews og lukkede forelæsninger udfolder han spørgsmålet og sætter det i forbindelse med nye teknologier og forsøgene på at regulere dem, og verdenspressens reaktion er bemærkelsesværdig. Den dominerende tone er stærkt kritisk, skeptisk, endda ironisk og grænsende til latterliggørelse. Hans forelæsninger beskrives normalt som en kaotisk blanding af teologi, politik og konspirationsteori, mens stilen anses for at være tættere på science fiction end på akademisk-filosofisk eller teologisk diskurs.

Desuden er deres indhold normalt fragmenteret og uden for den overordnede kontekst. Thiel selv beskyldes for at true demokratiet på grund af sin deltagelse i Palantir, idet publikationen *The UnPopulist* hævder, at det faktisk ikke er en anden, men uforvarende Thiel selv, der tilhører "djævelens parti". (<https://www.theunpopulist.net/p/peter-thiel-looks-everywhere-for>) Samme publikation hævder, at Thiel leder efter Antikrist alle vegne undtagen i spejlet, og taler uden argumenter om hans forsøg på at skabe en superregering, der er despotisk. Andre publikationer fremfører også stærkt overdrevne ideer på grænsen til det absurde, såsom påstanden om, at Thiel finansierer Trumps politiske bevægelse for at gribe statsmagten, samt at han deltager i et kapløb om at fremprovokere eschaton – verdens ende.

På grund af aktiviteterne i hans virksomhed Palantir, som beskæftiger sig med dataanalyse og overvågning for forskellige regeringer, efterretningstjenester og militære organisationer rundt om i verden, bliver Thiel, uden for rammerne af sin eskatologiske aktivitet, overdrevent fremstillet som selve Antikrist. Tonen angives af førende publikationer som *The Guardian*, der opsummerer hans forelæsninger med det ironiske udsagn "Giver Thiels argumenter mening? Kort sagt, nej," og illustrerer ham på baggrund af en djævleinspireret Antikrist (fig. 1). (<https://www.theguardian.com/us-news/2025/oct/10/peter-thiel-lectures-antichrist>)

Fig. 1

The Economist spotter Thiel og opfordrer publikum til ikke at tage ham seriøst, fordi han ikke er andet end en teknologibroder (tech bro) fra det 21. århundrede med mange penge, som kan lide at gå i sort. (<https://www.economist.com/culture/2025/10/16/the-antichrist-hes-back>) Publikationen antyder hånligt, at han "næppe vil blive citeret om 2.000 år." *Le Monde*s vurdering er stærkt kritisk og ironisk og antyder endda, at han es sindssyg. (<https://www.lemonde.fr/en/opinion/article/2025/10/30/according-to-peter-thiel-the-21st->

[century-antichristuses-fear-of-climate-change 6746932 23.html](https://www.ft.com/content/427f3384-cc8d-45eb-a383-f71979b34aab)) Kommentarerne fra *Financial Times* er sarkastiske og definerer Thiels apokalyptiske ideer som fiktive opfindelser, der er en roman værdig. (<https://www.ft.com/content/427f3384-cc8d-45eb-a383-f71979b34aab>)

"Amerikansk kætteri: Bør Peter Thiel brændes på bålet?"

Thiel tøver ikke med at kalde visse kritikere af kunstig intelligens, som opfordrer til kontrol med den, for "Antikrists agenter". Blandt dem er Eliezer Yudkowsky og Greta Thunberg, og underforstået også paven. Vatikanets reaktion kom øjeblikkelig, og på tærsklen til Thiels forelæsningsrække i Rom i marts 2026 om emnet Antikrist, svarer Vatikanet igen med en række artikler offentliggjort i det officielle dagblad for den italienske katolske bispekonference, *Avvenire*.

Pavedømmet forsvarer sin holdning om, at teknologisektoren ikke selv bør fastsætte grænserne for sin aktivitet, men at dette bør gøres af regeringer, som er forpligtet til at opretholde deres ret til kontrol. Allerede i titlen på en af artiklerne fra den 8. marts 2026 kaldes Thiel for "det digitale univers' mørkets hjerte".

(<https://www.avvenire.it/economia/chi-e-e-cosa-vuole-davvero-peter-thiel-il-cuore-di-tenebradel-mondo-digitale 105528>) I inden anden artikel siges hans Antikrist at være

"falsk", mens den katolske kirkes Antikrist anses for at være virkelig – en som allerede er kommet og allerede er besejret ("È già venuto. Ed è già stato vinto.").

(<https://www.avvenire.it/rubriche/laarmonauta/lanticristo-dithiel-e-quello-di-giovanni-levangelista 105901>) En tredje artikel taler om "Thiels fælde", og i en fjerde dæmoniseres han som en "stolt og stædig modstander af woke-ideologien", hvis vision på området angiveligt konkurrerede med den katolske kirkes, som den er og blev formuleret i Vatikandokumenter. (<https://www.avvenire.it/rubriche/laarmonauta/thiel-la-paura-dellanticristo-e-la-risposta-della-chiesa 105574>)

Sådanne voldsomme reaktioner er yderst interessante, herunder reaktionen fra professoren i ekklesiologi(læren om den Kristne Kirke) ved Trinity College Dublin, Massimo Faggioli. Ifølge ham er selve Thiels fremmøde i Rom, i nærheden af Vatikanet, en direkte udfordring af paven, som er blandt dem, der opfordrer til restriktioner på kunstig intelligens. (<https://www.ft.com/content/fc1e7e9a-9d5d-4217-b9b2-38069eb1197b?syn-25a6b1a6=1>) Dette ser i sandhed ud til at være tilfældet, og derfor anklager Faggioli fra sin ophøjede position direkte Thiel for at forsøge at skabe et voldeligt projekt til fordel for at ændre fremtiden, et projekt der fundamentalt strider mod den katolske kirkes vision og værdier. Af denne grund definerer han Thiels forelæsninger i Rom som en fjendtlig "operation" mod pavedømmet, samt et forsøg på at skabe en romersk kreds, der konkurrerer med den pavelige.

Fig. 2

Thiels og hans kreds' konkurrerende position er meget vigtig, og det er netop dette, der truer den katolske kirke, hvilket er grunden til, at tingene går så vidt, at Thiel defineres som en "kætter" af pavens øverste rådgiver om kunstig intelligens, Paolo Benanti.

(<https://legrandcontinent.eu/fr/2026/03/14/thiel-heresie-benanti/>)

Le Grand Continent illustrerer ham som sådan i et portræt, der viser en buste af Thiel i profil, på en ikke synlig baggrund. For den æstetiske effekt skyld er den placeret i en klassisk ramme. Hans udtryksløse kolde ansigtstræk træder frem, i en buste opbygget af tætsiddende mursten. (Fig. 2) Dette skaber oplevelsen af et fængsel, som Thiel ser ud til at være blevet anbragt i. Hans navn er skrevet på noget, der minder om en fængselsuniform, og det er vigtigt, at portrættet har to planer – Vatikanets øverst på højen og på grunden nederst det "menneskelige". Thiel optræder i midten som en slags bro

mellem de to. Der er også en "person" på niveau med hans øjne, der ser ud til at have taget sigte på ham, hvilket bringer ham på randen af at brænde og derved efterlader folket uden Vatikanets velsignelse. *

Det mest essentielle aspekt ved dette portræt af Peter Thiel is dets dobbelte betydning. Branden, der opsluger Vatikanet, ser ud til at være forårsaget af ham, men i virkeligheden sniger flammerne sig mod hans hoved, og en af dem er lige ved at røre det. Dette er forbundet med artiklens titel: "Amerikansk kætteri: Bør Peter Thiel brændes på bålet?"

Selve artiklen, skrevet af Benanti, er fuld af modsigelser, og i den slås det for eksempel fast, at Thiel agerer som en "politisk teolog" i Silicon Valley. Der står, at hele hans aktivitet bør ses som "en kontinuerlig kættersk handling mod den liberale konsensus", hvilket repræsenterer en udfordring for selve fundamentet for ikke blot den katolske kirke, men civilsamfundet som helhed.

"I sin dybeste filosofiske betydning er kætteri derfor ikke en benægtelse af sandheden, men isoleringen af en delvis sandhed, løsrevet fra helhedens relationelle struktur og ophøjet til status som et absolut princip. Det es absolutionen af et fragment løsrevet fra helhedens harmoni: en specifik intuition om den menneskelige natur eller sociale dynamikker, som, berøvet de nødvendige modvægte pålagt af virkelighedens kompleksitet, bliver altomfattende – og i sidste ende tyrannisk. Det er netop på denne måde, Thiels vision skal forstås: ikke blot som en afvisning af vestlige værdier, men som en patologisk radikaliserings af nogle af deres komponenter – konkurrence, teknologi, individet – som, ophøjet til det eneste kompas, fører til resultater, der er fundamentalt anderledes end det fælles demokratiske projekt. Hele forløbet af Thiels handlinger kan tolkes som en kontinuerlig kættersk handling."

Benanti tolker på en ret forvredet måde den filosofiske betydning af begrebet "kætteri", som i sin oprindelige oldgræske form er blottet for enhver form for negativ konnotation. I hans fortolkning er en sådan konnotation dog synlig, hvilket også fremgår af illustrationen, hvor Thiel er lige ved at brænde, samt af den massive katolske mediekampagne, der har til formål at diskreditere ham. Dette får ham til at fremstå som en kætteri i lighed med dem i antikken, der hørte under kategorien "bougre" – tilhængerne af middelalderens manikæisme: bogomiler, albighensere og katarer – som den katolske kirke betragtede som kættere og i de fleste tilfælde dømte til døden ved afbrænding på bålet. De var de øverste repræsentanter for præstestanden i verdens første kristne manikæiske religion fra begyndelsen af det tredje århundrede, som opstod på det nuværende Irans territorium, der nu er under angreb fra USA og Israel. I forhold til denne må katolicismen, som opstod senere, selv have været et kætteri, men i begrebets filosofiske oldgræske betydning snarere end i den senere latinske betydning.

*Den dybere betydning (til forståelse af billedet),

Teksten beskriver en visuel komposition, der er opdelt i tre niveauer: **Øverst:** Vatikanet (magten/kirken). **Nederst:** "Grunden/marken (det almindelige menneske). I **midten:** Peter Thiel, som står som en bro eller mellemmand mellem de to verdener.

Dilemmaet i billedet er, at en flamme (eller et sigtekorn/en laserstråle –har taget sigte på Thiel.

Pavedømmet forsøger med andre ord at "brænde" hærketikeren Thiel.

Hvis det lykkes kirken at tilintetgøre ham, bliver "broen" afbrudt. Konsekvensen er, at almindelige mennesker (nederst på marken) bliver afskåret og lades i stikken – her beskrevet ironisk eller symbolsk som, at de mister Vatikanets velsignelse, fordi den teknologiske bro, Thiel forsøgte at bygge til dem, bliver brændt.

Det mest væsentlige aspekt ved dette portræt af Peter Thiel er dets dobbelte betydning. Branden, der opsluger Vatikanet, ser ud til at være forårsaget af ham, men i virkeligheden kryber flammerne mod hans hoved, og en af dem er lige ved at berøre det. Dette hænger sammen med artiklens titel: *"Amerikansk kætteri: Bør Peter Thiel brændes på bålet?"*

Særligt foruroligende for Benanti er onlinebetalingsplatformen PayPal, udtænkt af Thiel som en alternativ og frelsende platform. Han taler om "PayPal-mafiaen", beskrevet som et tæt netværk af indbyrdes afhængige individer, der udøver en uforholdsmæssig stor indflydelse over det planetariske system. Dens magt anses for at være destruktiv, og der skulle angiveligt tænkes over, hvordan den mon endnu (!) kunne stoppes eller integreres i de "demokratiske strukturer". Blandt dens medlemmer nævnes personer som Elon Musk (Tesla og SpaceX), Reid Hoffman (LinkedIn), Max Levchin, Chad Hurley, Steve Chen og Jawed Karim (YouTube), Jeremy Stoppelman (Yelp), David Sacks, kaldet Trumps "AI- og kryptovaluta-zar", Sergey Brin, Marc Andreessen og andre. Ingen skånes, og hver især undersøges som en trussel mod det i forvejen faretruende forandrede sociale landskab (for kirken) i det enogtyvende århundrede.

Benanti taler om et verdenskup i Silicon Valley og om digitale virksomheders overgang fra teknologisk til politisk magt. "De virksomheder, der er grundlagt eller finansieret af PayPal-mafiaen, sælger ikke blot produkter: de omdefinierer selve infrastrukturen for samfund, arbejde, information og sikkerhed." Igen bliver ingen skånet:

1. **Facebook** koloniserer menneskelige relationer;
2. **LinkedIn** kortlægger og strukturerer den professionelle verden;
3. **YouTube** demokratiserer og fragmenterer på samme tid filmskabelsen;
4. **Palantir Technologies**, "grundlagt af Peter Thiel med støtte fra CIA gennem dets venturekapitalfond In-Q-Tel, introducerede logikken i dataanalyse i selve hjertet af efterretnings- og militærapparaterne";
5. **Amazon** afvikler fysiske butikker;
6. **Google** fratager medierne deres monopol på adgang til viden;
7. **Tesla** udfordrer automobilindustrien baseret på fossile brændstoffer.

Der rettes også anklager mod TESCREAL-bevægelsen, som beskæftiger sig med "transhumanisme, extropianisme, singularitarianism, kosmeisme, rationalisme, effektiv altruisme og longtermisme. Disse filosofier, der især støttes af Elon Musk, betragter teknologi som et instrument til at overvinde menneskehedens biologiske og sociale begrænsninger. Effektiv altruisme og longtermisme, fremmet især af skikkelser som Dustin Moskovitz, forvandler akkumulering af kapital til et moralsk imperativ for at 'redde fremtiden', selvom det betyder, at man retfærdiggør en relativ ligegyldighed over for nuværende uligheder i navnet på et hypotetisk fremtidigt gode for menneskeheden," skriver Benanti.

Pavedømmets krig er mod teknologiske sociale platforme, som ifølge Benanti ikke er neutrale, men bevidst har til formål at omdefinere de gode gamle sociale normer og etablere en ny verdenskontrol. "Peter Thiel selv legemliggør denne forandring," opsummerer han. For ham er Thiel den, der "fra at være en libertariansk investor er blevet en central politisk aktør, som åbenlyst støtter Donald Trump [som om dette var noget dårligt] og finansierer kandidater, der deler hans anti-establishment-dagsorden." Ved

således at fremstå som legemliggørelsen af Girards filosofiske indsigt havde han og "PayPal-mafiaen" før nogen andre forstået, at i den digitale tidsalder ligger den sande magt ikke i kontrollen over produktionsmidlerne, men i kontrollen over imitations- og forbindelsesmidlerne. "De byggede et digitalt 'tårn' for at forbinde verden, men frem for alt – for at styre den. Da der begyndte at dukke revner op i denne struktur, såsom polarisering, desinformation og algoritmisk kontrol, stod det klart, at platformene ikke blot er virtuelle offentlige rum, men magtfulde ideologiske maskiner, der er i stand til at udfordre staters suverænitet og omskrive selve reglerne for demokratisk sameksistens."

Benanti taler også indædt om *"den subversive karakter af Peter Thiels projekt og hans kreds"* og den planlagte "stille, men radikale magtoverdragelse". "De utopiske teenagere i garager har i årenes løb forenet sig i et enkelt hjernecenter for global geopolitisk magt", mens "transformationen af politisk marginalisering til teknologisk overherredømme" og "at række ud efter magtens nøgler" også var deres værk. De havde forstået, at "sand magt ikke længere består i kontrol over traditionelle fysiske eller finansielle strukturer, men i at udøve en ny suverænitet: computerkraft (computational power)", hvis mest håndgribelige udtryk er PayPal, *"skabt til at gøre det traditionelle banksystem til en anakronisme. Disse virksomheder er ikke blot en økonomisk model: de repræsenterer en handling af asymmetrisk krigsførelse mod den etablerede orden."*

Dette er fragmenter fra pavedømmets mærkelige "krig" i skikkelse af Benanti – paven øverste rådgiver om kunstig intelligens – mod Silicon Valley og i særdeleshed mod Peter Thiel, der selv kaldes dens "tyste arkitekt"! Det er hans "politiske og iværksættermæssige vision", som, efter at have konstateret, at de traditionelle veje til magten var blokeret af det pavelige hierarki, søgte en anden løsning – nemlig at etablere "et monopol, der ikke ville konkurrere med den gamle verden, men ville gøre den forældet."

Peter Thiels og Rudolf Steiners eskatologi

Peter Thiels besøg i Rom i marts i år betragtes med rette som en udfordring til det romerske pavedømme og personligt til paven, hvis eskatologiske synspunkter står i skarp kontrast til hans egne. Indtil nu har der ikke været fokuseret meget på det spørgsmål, som Thiel udfolder i essayet *Voyages to the End of the World* (<https://firstthings.com/voyages-to-the-end-of-the-world/>), som trækker på *New Atlantis* (1626) af Francis Bacon og kilder som profetierne fra evangelisterne Johannes og Matthæus, apostlen Paulus, profeten Daniel, romanen *Gullivers rejse* (1726) af Jonathan Swift og andre.

Det afsluttende dilemma rejser spørgsmålet "Én verden eller ingen?", hvortil svaret lyder: "Hellere rød end død." Eller omformuleret: "Antikrist eller Armageddon?" – "Hverken det ene eller det andet." Emnet kan dog også anskues på en anden måde – nemlig ud fra den velkendte ekspert i eskatologi, Rudolf Steiners (1864–1925) synspunkt. Han tilhører kategorien af okkultister og profeter i lighed med dem, der i antikken forudsagde Antikrists fremkomst. I Thiels studier af emnet er der overhovedet ingen okkult nuance synlig, hvilket kan være en bevidst søgt (de)effekt. En undtagelse er udtalelsen fra arrangørerne af de fire romerske forelæsninger, som siger, at Thiel udforsker, hvordan "okkulte kræfter

uafbrudt er på arbejde med det formål at ødelægge, hvad der er tilbage af Vesten.” (New York Times-artikel om Peter Thiel i Rom)

Der er i øjeblikket ingen mulighed for at vide, om Thiel er bekendt med Rudolf Steiners arbejde, som hovedsageligt blev udført i hans hjemland Tyskland, men det er svært at tro, at det skulle være ukendt for enten ham eller andre medlemmer af hans talrige hold af forskere. For ligesom Thiel hævder Steiner, at Antikrist, som han oftest kalder Ahriman – hans oldpersiske navn – vil være en "entitet" med strålende intellektuelle evner, og ligesom ham mener han, at menneskeheden må forberede sig på ham og på det, han vil provokere, når han kommer. Det drejer sig om en verdensmission, og den rette bedømmelse af den er vigtig for folk, hvilket i virkeligheden også er det, Thiel appellerer til.

Af Rudolf Steiners udtalelser fremgår det også, at Antikrists fødsel vil finde sted i Vesten, i den engelsktalende verden, hvor han muligvis vil bære et efternavn som "Smith". (Interessant nok optræder det samme efternavn i filmen *The Matrix*, hvor en af hovedpersonerne er Agent Smith, som stræber efter at skabe en homogen, velordnet og lydige verden, hvilket antyder, at hans prototype kan have været Antikrist.) Ifølge Steiner vil tidspunktet for hans fremkomst være efter slutningen af det tyvende århundrede, eller mere præcist "før endda en lille del af det tredje årtusinde er forløbet." (Rudolf Steiner, Samlede værker 191, forelæsning den 1. november 1919.) Dette vil være en tid med ødelæggende begivenheder i den materielle verden, siger han, som vil hjælpe med at etablere ham, alt imens Peter Thiel også taler om sådanne fremmende begivenheder – AI, nukleare og økologiske trusler og andre.

A practical occultist usually belongs to a brotherhood, and I am given to understand that many of them are members of the higher orders of Freemasons, and constitute in that body an *imperium in imperio*. Others there are who belong to religious orders in the Roman Catholic Church, notably the *Jesuits*, to which they stand in the same relation as the others to the Freemasons. Between these and the last named there is war to the knife, and each accuses the other of following the "left-hand path." There are, of course, exceptions to this rule; I know myself one practical occultist who is unattached, but the advantages of co-operation are so great that nearly every *practical* occultist (unless he has given himself up to the practice of evil arts) is a member of some one or other more or less strict fraternity. A theoretical occultist, on the other hand, is not necessarily a member of an esoteric brotherhood, though, of course, many of them are. There are numbers of self-initiated persons in this country, for various reasons precluded from taking the steps necessary to attain proficiency in practical occultism, who are yet in intimate relation with those who have, and whose companionship, and even advice, are sought and welcomed by those who are taking an active part in the combat behind the veil.

Fig. 3

Det interessante er, at Steiner taler om et hemmeligt katolsk-frimurerisk broderskab forbundet med Vatikanet, som bereder jorden for Antikrists fremkomst. Det "giver de nødvendige betingelser for Ahrimans inkarnation", siger han i sin forelæsning den 4. november 1919. (Se Rudolf Steiner, Samlede værker 191.) Dette vedrører det katolske broderskab på et okkult grundlag, som også den britiske okkultist fra anden halvdel af det nittende århundrede, Charles George Harrison, talte om i sin forelæsningsrække holdt i London i 1893 og trykt det følgende år i bogen *The Transcendental Universe*. (The Transcendental Universe arkivkopi) I disse afslører han for første gang eksistensen af et sådant broderskab i form af en "stat i staten" i den romersk-katolske kirke (s. 21–22, tekst til fig. 3), samt af en britisk-frimurerisk "stat i staten" inden for engelsk frimureri af 33. grad (skotsk og York-ritual). Uanset det velkendte fjendskab, de engang nærrede over for hinanden, samarbejder de i én fælles frimurerisk "stat i staten", som Rudolf Steiner også taler om.

Dette vedrører højtstående repræsentanter for de katolske ordener, først og fremmest jesuitterne, som sammen med deres engelsktalende kolleger i løbet af 1880'erne planlagde den "næste store europæiske krig", som Harrison siger med henvisning til Første Verdenskrig (Ibid., s. 51.). Den såkaldte oktoberrevolution var også deres værk, med det formål at bevirke, at "det russiske imperium må dø, for at det russiske folk kan leve." (Ibid., s. 51.) Et tredje sådant projekt var udførelsen af "eksperimenter med socialisme – politisk og økonomisk" i Rusland, hvilket i sandhed skete i 1917. (Ibid., s. 52.)

I sin sidste bog, *The Creed of the Twentieth Century*, udgivet i 1923, opsummerer Harrison ved at sige, at den nyligt afsluttede Første Verdenskrig afsluttede én historisk epoke og lagde begyndelsen til en anden – en epoke, hvor der igen ville blive ført krig, "hvis slagmark vil være det forhenværende russiske imperium, hvor øst og vest mødes." (Harrison, C. G., *The Creed for the Twentieth Century*, 1923, New York: Longmans, Green; s. 59.) (The Creed for the Twentieth Century arkivkopi) I sandhed udkæmpes der i dag en sådan krig i Ukraine, på hvis territorium de to omtalte lejres interesser ser ud til at have mødtes siden 2014.

Disse og andre lignende oplysninger viser, hvor langtrækkende det katolsk-frimureriske artilleri, der engang blev dannet på Englands territorium, i virkeligheden er. Ifølge Rudolf Steiner, som stod i spidsen for en tysk frimurerloge fra 1905 til 1914, skete dette i slutningen af det attende århundrede, hvor ordenerne i det engelske neo-frimureri dannet i 1717 vrimlede med jesuitter.

"Så man finder ikke kun jesuitisme dér, hvor der prædikes imod eller kritiseres frimureri, men man finder en stor del ren jesuitisme i de høje grader." (Rudolf Steiner, Samlede værker 198, forelæsning den 3. juli 1920, <https://rsarchive.org/Lectures/GA198/English/SOL2024/19200703p01.html>)

Den katolsk-frimureriske "stat i staten" forudbestemmer Europas fremtid og gør det til en teaterscene for sine handlinger, idet den henter sine ideer fra okkultismen. Rudolf Steiner taler også om det i andre forelæsninger, såsom den fra den 9. december 1916 (Samlede værker 173A), hvor han siger: *"Tro ikke, at der ikke kan findes individer, som både er jesuit og frimurer."* Et andet sted siger han:

"At jesuitterne er den svorne fjende af det, der udgår fra logerne, er ikke vigtigt: hvem som helst og hvad som helst kan være erklæret fjende af logernes livssyn. Det er a kendsgerning, at jesuitterne ikke blot har infiltreret logerne, at højtstående jesuitter er i kontakt med logernes høje dignitarer, men at begge, skønt de er aktive i forskellige folk, har en fælles rod, selvom den ene fødte pavedømmet, den anden friheden, rationalismen, Aufklärung (oplysningstiden)." (Rudolf Steiner, Samlede værker 185, forelæsning den 3. november 1918,

<https://rsarchive.org/Lectures/GA185/English/RSP1976/19181103p01.html>)

I denne forbindelse siger Rudolf Steiner den 4. april 1916 i en forelæsning med titlen "Frimureriets hemmeligheder" noget andet særligt vigtigt – nemlig den profetiske iagttagelse:

"Nu er alle okkulte broderskaber jo ikke frimurere. Der findes alle mulige afskygninger, såsom Illuminati i Tyskland, og udover de tre lavere grader har man de tre øvre grader. I visse broderskaber har man medlemmer i de øvre grader, der danner en slags fællesskab med medlemmer i de øvre grader i andre broderskaber. I ved, at jesuitterne kæmper mod frimurerne og omvendt. Men frimurerens øverste ordener og jesuitternes øverste ordener danner et særligt broderskab; de bygger en stat i staten. Prøv engang at forestille jer, hvad man kan udrette i verden, når man på den ene side har de øvre grader i et frimurerfællesskab, som tjener som et instrument til at udføre et bestemt arbejde, der etablerer en forståelse med de øvre grader i et bestemt jesuitterfællesskab, og som derefter arbejder sammen for at nå visse mål. Et sådant apparat blev oprettet i det land, der ligger i det nordvestlige Europa mellem Holland og Frankrig. Dette skete ikke for nylig, men for noget tid siden udgik der særlige virkninger, som brugte den ene strøm såvel som den anden, og som var i stand til at frembringe en enorm effektivitet." (Rudolf Steiner, Samlede værker 167, forelæsning den 4. april 1916,

<https://rsarchive.org/Lectures/GA167/English/TS19xx/19160404p01.html>)

Fig. 4

Denne udtalelse repræsenterer et tydeligt vink om det katolsk-britiske frimureriske *imperium in imperios* intentioner om at lægge grundstenen til det, der i dag er Den Europæiske Union. Dets sæde er netop territoriet mellem Holland og Frankrig – Belgien – hvor det fra 1957 oprindeligt var centreret i form af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab med dets seks medlemslande: Belgien, Italien, Luxembourg, Vesttyskland, Holland og Frankrig. Det offentligt erklærede mål var stimulering af økonomisk vækst ved at fremme økonomisk integration, hvilket af en eller anden grund senere udviklede sig til politisk integration. Belgiens og Italiens deltagelse er central, mens EU's væsen bedst illustreres af det sted, hvor det blev skabt gennem Rom-traktaten af 25. marts 1957. Sidstnævnte blev indgået i Horatiernes og Curiatiernes sal i De Kapitolske Museum ved siden af den enorme bronzestatue af pave Innocens X (1574–1655), skulptureret i midten af det syttende århundrede af Alessandro Algardi (1598–1654) (Fig. 4, se yderst til højre samt fig. 5).

I denne Den Europæiske Unions "fødselsstue" blev begivenheden for undertegnelsen af den europæiske forfatning også afholdt den 29. oktober 2004, hvor salen i dagens anledning var udsmykket med Den Europæiske Unions logo. Den grundlæggende traktat blev indgået dér – denne gang direkte under den velsignende hånd fra den kolossale metalstatue af pave Innocens X, som tilsyneladende overvågede proceduren (Fig. 5). (En generel oversigt over denne del af salen kan ses på: Capitoline Museum Hall image)

Fig. 5

Alt dette, sammen med Europa-Kommissionens gamle logo (fig. 6), der senere blev udskiftet af uklare årsager – et logo, der minder om frimureriets altseende øje – viser, at i det mindste hvad angår europæiske anliggender, dominerer det "romerske" element i den okkulte katolsk-frimureriske "stat i staten".

Fig. 6

Antikrist

Forbundet med dette er også det mest magtfulde "artilleriangreb" fra denne "stat i staten", tiltænkt den nære fremtid, som vi nu skal diskutere – nemlig det, der er rettet mod Antikrist! Hans fremkomst i den jordiske verden var allerede forudset i den ovennævnte bog *The Transcendental Universe af Charles George Harrison*, hvor vi på side 100 læser:

*"Ind i denne periode er vi, som sagt, kun lige trådt [efter 1879]. I den åndelige region er kampen blevet udkæmpet og vundet, men der må gå nogle år, før dens virkninger begynder at vise sig tydeligt i verden. To mænd er dog blevet født i utide, og en tredje vil snart dukke op. John Worrell Keely i Amerika og Tolstoj i Rusland er pionerer for den gryende æra; og begge vil dele skæbne med mænd født et århundrede for tidligt, nemlig forhånelse, forfølgelse og fiasko. Men 'den, der har ører at høre med, han høre' ærkeenglenes trompeter, der forkynnder deres herlige sejr over denne verdens fyrste, hvis anden dom (eller krise) er kommet. **Endnu en tredje, og han vil blive styrtet og bundet 'i tusind tidsaldrer'.**"*

Den "tredje", der henvises til, er Antikrist. Det bliver klart angående ham, at han i 1879 blev besejret i himlen, hvilket betyder, at die apokalyptiske tider forudsagt af evangelisten Johannes allerede er indtruffet. De er ikke noget, man skal vente på, for de er allerede kommet, hvilket bevises af den kamp, som ærkeenglen Michael vandt i himlen, bekræftet af både Harrison og Steiner. I denne forbindelse dedikerer sidstnævnte i en række af sine forelæsninger særlig opmærksomhed til Antikrist og hans kommende fremkomst på jorden, såsom forelæsningerne den 18., 19. og 25. november 1917 fra cyklussen "Individuelle åndelige væsener og verdens udelte grundlag" (Samlede værker 178).

Det interessante er, at disse forelæsninger blev holdt blot en måned efter oktoberkuppet i Rusland i 1917, udtænkt af de katolsk-britiske okkultister allerede i de sidste årtier af det nittende århundrede. I dem helliges der opmærksomhed til Antikrist, kaldet præcis som Peter Thiel kalder ham – nemlig en "entitet". Han sættes i forbindelse med Kristus, hvis genkomst også ventes, men som den førnævnte "stat i staten" eller "broderskaberne" *ønsker skal forblive skjult for folk.*

"Disse broderskaber, som jeg lige har talt om, som ønsker at begrænse menneskesjælene til den materialistiske sfære, stræber efter, at Kristus skal gå ubemærket gennem det tyvende århundrede, så Hans komme som æterisk individualitet forbliver u observeret af menneskene. Denne stræben udvikler sig under indflydelse af en ganske bestemt idé, under en bestemt viljesimpuls. Disse broderskaber har en trang til at erobre den indflydelsessfære, der skal komme gennem Kristus i det tyvende århundrede, og fortsætte videre, at erobre den for et andet væsen, som vi vil tale om senere i flere detaljer. Der findes broderskaber i Vesten, som stræber efter at bekæmpe Kristus-impulsen. De ønsker i stedet for Kristus at indsætte en anden individualitet, som endnu aldrig er optrådt i kødet, men kun som en æterisk individualitet, som er af en stærk ahrimanisk natur.

Alle disse foranstaltninger, som jeg lige har talt om vedrørende de døde og så videre, tjener i sidste ende det formål at føre menneskene væk fra Kristus, som gennemgik Golgatha-mysteriet, og at sikre herredømmet over jorden for en anden individualitet. Det er en virkelig kamp, ikke bare noget, jeg kender til, som abstrakte begreber eller lignende,

men en virkelig kamp. Det er en virkelig kamp, der handler om at sætte et andet væsen i stedet for Kristus-væsenet i løbet af den menneskelige evolution i resten af den femte efteratlantiske periode og i den sjette og syvende. Det vil være en sund, ærlig åndelig udviklings opgave at udrydde sådanne bestræbelser, som i ordets sande betydning er antikristne, at fjerne dem, at udslette dem. Dette kan dog kun opnås gennem klar indsigt. Dette andet væsen, som broderskabet ønsker at indsætte som hersker, vil de kalde 'Kristus'; de vil faktisk betegne ham som 'Kristus'. Det, der vil være vigtigt, bliver at skelne mellem den sande Kristus – som, når Han viser sig, ikke vil være en individualitet inkarneret i kødet – og det væsen, der adskiller sig fra den sande Kristus ved aldrig endnu at have inkarneret under den jordiske evolution. Dette andet væsen er et, som kun har nået æterisk legemliggørelse, og han vil af broderskaberne blive sat i stedet for Kristus, som skal gå ubemærket forbi.” (Rudolf Steiner, Samlede værker 178, 18. november 1917, <https://rsarchive.org/Lectures/ReapChrist/19171118p01.html>)

Dette viser faktisk, hvor kraftfuldt og vovet det katolsk-frimureriske ”stat i staten”-design er med hensyn til Antikrist. I virkeligheden, hvor paradoksalt det end måtte være, har det ingen intention om at lade ham udråbe sig selv som Kristus på egen hånd, men har i stedet til hensigt, på den ene eller anden måde, selv at erklære ham som sådan! Nøglen her er ordet ”hersker”, som angiver den lederposition, der er tiltænkt Antikrist, og som ”staten i staten”, efter hvad det ser ud til, forestiller sig skal være inden for Den Europæiske Union.

Alt dette vedrører den planlagte forfalskning, om hvilken Steiner i samme forelæsning siger:

”Her har vi kampen vedrørende forfalskningen af Kristi fremkomst i det tyvende århundrede. Ja, den, der kun iagttager livet overfladisk, og frem for alt de ydre diskussioner om Kristus, Jesus og så videre, han ser ikke langt.” (Ibid.)

Steiner taler også om dette emne i de resterende to forelæsninger fra den 19. og 25. november 1917. I den første af disse siger han, at den (spontane) perception af Kristi genkomst i den æteriske verden kan blive hindret af ”de broderskaber, der ønsker at sætte et andet væsen i Kristi sted.” (Rudolf Steiner, Samlede værker 178, 19. november 1917, <https://rsarchive.org/Lectures/ReapChrist/19171119p01.html>). I den anden forelæsning erklærede han:

”Jeg gjorde jer opmærksom på sidste gang, at impulsen fra Mysteriet på Golgatha skulle elimineres fra verden ved at introducere en anden impuls fra Vesten, en slags Antikrist; fra Østens retning skal Kristus-impulsen, som den fremtræder i det tyvende århundrede, lammes ved at rette opmærksomheden, interessen, væk fra Kristus, der viser sig i det æteriske. De, der er optaget af at introducere Antikrist i stedet for Kristus, har bestræbt sig på at udnytte det, der især kunne virke gennem de mest materialistiske kræfter, men som dog virker åndeligt med disse materialistiske kræfter.” (Rudolf Steiner, Samlede værker 178, 25. november 1917, <https://rsarchive.org/Lectures/ReapChrist/19171125p01.html>)

Faktisk er den slagmark, som Charles George Harrison talte om, hvor Østens og Vestens interesser mødes, netop Kristus-impulsen, som Vesten bestrider og truer med at underlægge sig. Det drejer sig om Kristi anden fremkomst i en ny, denne gang æterisk

form, som er usynlig for de fysiske sanser, men synlig for de "æteriske" sanser, som mennesker kan udvikle. Dette kan imidlertid forblive formørket og forvandlet til den katolsk-frimureriske kirkes "private ejendom", hvilket er fuldt ud muligt.

Hvad angår brugen af "de mest materialistiske kræfter", mener Steiner de magiske evner, som Antikrist vil råde over. De er forbundet med jordmagnetisme og elektricitet, som vil agere i hans krop i højeste grad og tillade ham at manipulere dem. En forudelse om dette findes hos Vladimir Solovjov i "En kort fortælling om Antikrist" og hos manuskriptforfatterne til Star Wars, som afslutter deres værker ved at illustrere det (fig. 7).

Fig. 7

Alice Bailey og forberedelsen til Antikrists fremkomst

En storstilet forberedelse til forfalskningen af Kristus blev udført i løbet af 1960'erne og 1970'erne med fremkomsten af New Age-bevægelsen. Den blev fremprovokeret af det engelske medie Alice Baileys (1880–1949), hun var Teosof og var inspireret telepatisk af Djwhal Kuhl, også kaldet "tibetaneren". Hans mission var den falske forberedelse og proklamation af Kristi genkomst med den erklæring, at den endnu en gang skal ske i et menneskeligt, fysisk legeme og, som før, udfolde sig for øjnene af hele menneskeheden:

"For det tredje får vi at vide, at Kristus kan komme i egen person og vandre blandt mennesker, som Han gjorde før. Dette har endnu ikke fundet sted, men der lægges planer, som vil gøre Det muligt for Ham at gøre det," lyder en af tibetanerens erklæringer. (Alice Bailey, *The Reappearance of the Christ*, se kapitel tre, Lucis Publishing Companies, 1949, <https://www.crisrieder.org/thejourney/storage/2025/07/The-Reappearance-of-the-Christ-Alice-A.-Bailey.pdf>.)

Et andet aspekt af dette formuleres som en *"venden tilbage til det ydre hverdagsliv"* for Kristus. Dette beskrives på følgende måde:

"Han har oplært Sine disciple, indviede og Den Nye Gruppe af Verdenstjenere; Han må træde frem og indtage Sin plads iøjnefaldende på verdensscenen; tage Sin del i det store drama, der udspiller sig dér. Denne gang vil Han spille Sin rolle, ikke i ubemærkethed, som Han tidligere gjorde, men for øjnene af hele verden." (Ibid.)

Dette afsnit er særdeles afslørende i den måde, hvorpå Alice Bailey og den såkaldte "tibetaner" præsenterer ideen om genkomsten. Flere vigtige elementer står tydeligt frem. For det første skildres Kristus mindre som en transcendent, guddommelig figur og mere som en, der offentligt skal "træde op på verdensscenen". Udtryk som "indtage Sin prominente plads på verdensscenen" og "tage Sin del i det store drama" er næsten teatraliske og politiske i tonen. De forvandler eskatologi til en global offentlig begivenhed, der observeres af hele menneskeheden.

For det andet indebærer teksten en forudgående organisatorisk forberedelse. Kristus ankommer ikke spontant eller mystisk, men først efter at Han har "oplært" Sine disciple, forberedt indviede og etableret "Den Nye Gruppe af Verdenstjenere". Dette giver hele planen karakter af en netværksbaseret eller institutionel struktur snarere end blot en religiøs forventning. Det er præcis her, at kritikere øjner paralleller til ideen om en avantgarde, der forbereder den globale accept af en bestemt leder i lighed med den Antikrist, der formodes at dukke op fysisk. For det tredje er kontrasten særligt markant mellem: det første komme i det skjulte; og **genkomsten** for hele verdens øjne.

Af denne grund kan passagen tolkes ikke blot som mystisk, men som et program for kulturel forberedelse – et scenarie for en verdenskendt åndelig leders offentlige fremtræden. Inden for rammerne af vores tekst tjener dette som et argument for, at det, der forberedes, ikke er en "usynlig" åndelig begivenhed, men et omhyggeligt iscenesat historisk fænomen og mediefænomen. Det går så vidt som til at hævde, at hans anden fysiske optræden vil blive bredt dækket i medierne – i radio og på tv:

"På grund af vores lille planets lidenhed, og på grund af udbredelsen af radio, tv og kommunikationens hastighed, vil Hans rolle blive overværet af alle, og udsigten dertil må med sikkerhed for Ham rumme en vis rædsel, må frembyde sine prøvelser og store tilpasninger plus smertefulde og uundgåelige erfaringer. Han kommer ikke som den almægtige Gud af menneskets uvidende skabelse, men som Kristus, grundlæggeren af Guds rige på jorden, for at fuldføre det arbejde, Han påbegyndte, og igen demonstrere guddommelighed under langt vanskeligere omstændigheder." (Ibid.)

Denne passage videreudvikler ideen om genkomsten som en global mediebegivenhed og historisk begivenhed. Særlig vigtig er motivet om det teknologiske miljø, som Kristi fremkomst er tænkt til at skulle ske i. Radio, tv og kommunikationshastigheden præsenteres ikke blot som tekniske værktøjer, men som betingelser, der forvandler begivenheden til noget totalt synligt og planetarisk i skala. Udtrykket "Hans rolle vil blive overværet af alle" understreger netop denne pointe – fremkomsten er tænkt til at skulle observeres simultant af hele menneskeheden. Dette er ikke længere en lokal religiøs begivenhed, men et globalt spektakel.

Selve brugen af ordet "rolle" (part) er afslørende, fordi det indebærer teatraliskhed og et forudbestemt manuskript. Særligt slående er det psykologiske element: "udsigten dertil må med sikkerhed for Ham rumme en vis rædsel". Her skildres Kristus næsten som en menneskelig figur, der konfronteres med det uudholdelige pres fra en verdensomspændende offentlighed. Dette er usædvanligt ud fra traditionel kristendom, hvor Kristus er Guds almægtige Søn. I Baileys tekst fremstår Han imidlertid mere som en åndelig leder, der er tvunget til at fungere under den moderne massecivilisations betingelser.

Den følgende sætning er endnu mere afgørende: "Han kommer ikke som den almægtige Gud af menneskets uvidende skabelse", hvilket repræsenterer en direkte distancering fra klassisk kristen teologi. Billedet af Kristus som den almægtige Gud afvises og erstattes af en mere esoterisk og evolutionær model – Kristus som en lærer, grundlæggeren af "Guds rige på jorden", der fortsætter en bestemt historisk mission. Sætningen "for at fuldføre det arbejde, Han påbegyndte" er også signifikant, fordi den indebærer et uafsluttet historisk projekt, hvor Kristus endnu en gang aktivt må deltage i verdens anliggender. Vigtig er også den afsluttende bemærkning: "under langt vanskeligere omstændigheder", hvilket er den moderne verden, der skildres som vanskeligere end selv Romerrigets tidsalder. Årsagen ligger i globaliseringsprocesserne, teknologien og den moderne civilisations kompleksitet samt muligheden for, at en global skikkelse kunne konstrueres og legitimeres gennem sådanne systemer.

Et andet aspekt af Baileys aktivitet, som blev formet af den såkaldte tibetaner, er Planen og det netværk af mennesker (primært i den engelsktalende verden), som forbinder sig mentalt med hinanden på fastsatte tidspunkter flere gange om dagen og fremsiger "Den Store Invokation", som (angiveligt) blev overleveret til tibetaneren af mahatmaerne og Kristus (https://www.lucistrust.org/the_grat_invocation). Dens centrale motiv er følgende:

*Fra kærlighedens punkt i Guds hjerte,
Lad kærlighed strømme ud i menneskers hjerter.
Må Kristus vende tilbage til jorden.*

Denne del af den såkaldte "Store Invokation" er særligt vigtig, fordi den i koncentreret form udtrykker hele logikken bag den forventede fysiske genkomst af Kristus inden for New Age- og Bailey-traditionen. Formelt lyder teksten som en bøn, men inden for rammerne af læren som helhed fungerer den også som en invokation – en påkaldelse af en specifik fysisk tilstedeværelse af Kristus i verden. Nøglesætningen er den tredje linje: *"Må Kristus vende tilbage til jorden"*, hvor formuleringen er yderst eksplicit. Der står ikke "Må Kristi ånd manifestere sig" eller "Må Kristi bevidsthed vågne", men specifikt "Må Kristus vende tilbage til jorden", hvilket i konteksten af Baileys skrifter betyder en reel tilstedeværelse i den historiske og sociale verden. Dette er helt i overensstemmelse med hendes andre udtalelser om, at Kristus vil "vandre blandt mennesker", vise sig "for øjnene af hele verden" og indtage en fremtrædende plads på verdensscenen, blandt andet.

Denne invokation blev givet til Alice Bailey i april 1945, og den forklares på følgende måde:

"Krigens rædsler og hele menneskefamiliens nød fik Kristus til i 1945 at træffe en stor beslutning. Han traf beslutningen om igen at træde frem i fysisk kontakt med menneskeheden, hvis menneskene selv ville hidføre de indledende faser til at etablere rette menneskelige relationer; og Han gav verden en af de ældste bønner, man overhovedet kender, men en som hidtil ikke havde været tilladt at bruge undtagen af de mest ophøjede åndelige væsener. Kristus Selv brugte Den Store Invokation for første gang i juni 1945." (https://www.lucistrust.org/the_great_invocation/history_1)

Denne præcisering repræsenterer en slags højdepunkt i Baileys og tibetanerens karriere, da den definitivt forstærker ideen om et nyt fysisk engagement fra Kristi side i menneskets historie. Nøglesætningen – "igen at træde frem i fysisk kontakt med menneskeheden" – går langt ud over en symbolsk eller mystisk fortolkning. Den indebærer faktisk interaktion med den menneskelige verden og antyder en forestående aktiv historisk tilstedeværelse af Kristus snarere end blot en indre åndelig opvågnen. Dette svarer fuldstændig til antydningerne af en fysisk synlig genkomst af Kristus, hvilket forvandler "Den Store Invokation" fra en almindelig bøn til et slags instrument for psykologisk og kulturel forberedelse.

Det valgte historiske øjeblik er højst signifikant, eftersom året 1945 markerer afslutningen på Anden Verdenskrig og begyndelsen på atomalderen, i hvilken kontekst verdens katastrofale tilstand begynder at blive tolket som starten på en ny global æra. Særligt slående er sammenfletningen af spiritualitet og global krise – et mønster, der minder om apokalyptiske forventninger om en periode med verdensomspændende omvæltninger, der går forud for Antikrists fremkomst. I denne forstand ses krisen ikke blot som en tragedie, men som en nødvendig overgang til et nyt stadie i menneskehedens historie.

Således ophører "Den Store Invokation" med at være en abstrakt åndelig bøn og bliver en del af et projekt, der har til formål at forberede bevidstheden på ankomsten af en global "messiansk" skikkelse. I Bailey-fortolkningen er dette Kristus, men i den kritiske læsning, der forbinder disse ideer med Rudolf Steiners advarsler, henviser det til muligheden for, at et sådant billede kunne tjene som dække for Antikrist. Det er præcis her, motivet om forfalskningen af Kristi fremkomst dukker op – ideen om, at menneskeheden kan blive

forberedt på at acceptere en anden skikkelse under navnet "Kristus", hvis denne præsenteres som en bærer af fred, enhed og en ny orden.

Udbredelsen af "Den Store Invokation" i løbet af 1960'erne og 1970'erne inden for New Age-kredse i den engelsktalende verden bidrog til dannelsen af en sådan kulturel atmosfære. Den blev brugt i organisationer som Findhorn, *Church Universal and Triumphant*, *New World Alliance*, Esalen-instituttet, *California Institute of Integral Studies*, Eranos, *First Earth Battalion* og andre. Nogle af disse miljøer fik adgang til internationale institutioner og politiske kredse, herunder i FN og Det Hvide Hus, hvilket styrkede opfattelsen af et projekt med globale kulturelle ambitioner.

I denne sammenhæng er Baileys lære om den såkaldte "Eksternalisering af Hierarkiet" (Externalisation of the Hierarchy) særligt vigtig – en proces, hvor åndelige mestre eller mahatmaer gradvist tager kontrol over centrale sociale og institutionelle strukturer gennem deres "indviede". På denne måde skabes en model for samfundets åndelig-ideologiske transformation, der forbereder betingelserne for fremkomsten af en skikkelse, som vil bevæge sig "frit blandt menneskeheden, i fysisk nærvær". Det er netop denne vægtning af en fysisk og offentligt synlig manifestation, der adskiller Bailey-traditionen fra klassiske kristne forestillinger om genkomsten.

Ingen af løfterne fra Alice Baileys lærer, som hun aldrig så med egne øjne, blev opfyldt, hverken ved udgangen af det 20. århundrede eller derefter. Læren svandt gradvist ind uden at efterlade spor og uden at nogen overhovedet bemærkede dens totale mangel på substans. Blandt andet antyder dette, at den såkaldte tibetaner næppe er en budbringer fra mahatmaerne eller en herold for Kristus, men snarere en mystifikation – i lighed med mange andre stedfortrædende figurer inden for de britiske okkult-frimureriske kredses "dybe stat". Selve modellen med telepatisk inspiration, der leder modtageren ud i vildfarelse, er velkendt fra C. J. Harrisons offentlige afsløringer i "The Transcendental Universe" og fra diverse forelæsninger af Rudolf Steiner. Begge beskriver i detaljer den mekanisme, hvorved Helena Blavatsky selv blev draget ind i et lignende bedrag – gennem en specielt fremkaldt telepatisk påvirkning fra en falsk Mahatma stedfortræder forbundet med et anglo-amerikansk okkult-frimurerisk broderskab. Blandt andre skikkelser, der angiveligt faldt under lignende indflydelse, er Paul Sinnett, Charles Leadbeater, Krishnamurti og Helena Roerich, hvis værker også betragtes som en del af sådanne mystifikationer. I Alice Baileys tilfælde synes formålet dog mere specifikt – at indgyde menneskeheden forventningen om en kommende fysisk inkarnation af Kristus, som i henhold til vores kritiske læsning skjuler ideen om Antikrists fremkomst. Ifølge hendes og tibetanerens profeti kan dette forventes "nogen tid efter år 2025 e.Kr."

Tilbage til Peter Thiel

Eksperimentet udført med Alice Bailey er et særligt et af slagsen, fordi grundlaget for New Age-kulturen – den mest udbredte form for falsk okkultisme i det tyvende århundrede – blev lagt igennem det. Det bedrog den vestlige menneskehed i fire årtier og forberedte den på eksekveringen af alle forfalskninger forfalskning – den, der involverer Antikrist. Uden tvivl vedrører dette endnu et exceptionelt vellykket "skud" affyret af det langtrækkende

okkult-katolsk-frimureriske artilleri, dog leveret af især dets angelsaksiske eller "London"-komponent. Dette vises for det første ved brugen af telepati, som er et varemærke for angelsaksiske okkultister, og for det andet ved den kendsgerning, at dets indflydelse primært var rettet mod den engelsktalende verden.

Den okkult-katolske komponent forbliver her skjult, men den bør ikke undervurderes, hvilket fremgår af indikationerne fra Rudolf Steiner, som vi endnu engang vil henvise til. Dette afspejles i nutidens stadig mere kaotiske globale tilstand, på hvilken følgende advarsel synes at gælde:

"Det vil den gøre, men den kan enten gribe fat i verdens visdom eller i de blinde instinkter. Hvis den griber fat i de blinde instinkter, vil der opstå en fuldstændig antisocial tilstand, således som den nu forberedes i Rusland. Det, mine kære venner, vil gradvist fremkalde en antisocial tilstand, som de engelske eller nordamerikanske regeringer, for ikke at tale om den franske eller nogen anden, vil være absolut forsvarsløse overfor. Det ville være barnligt at tro, at det engelske parlament vil være i stand til at håndtere det, der så vil gribe menneskeheden, hvis den individuelle bevidsthed blot arbejder ud fra instinkt. Men der er én magt, som vil være klar til at håndtere det, og det er Roms magt. Det er kun et spørgsmål om, hvordan det vil blive gjort. Rom kan etablere et herredømme; det har de nødvendige midler til dette. Det eneste reelle spørgsmål er således ikke, om bolsjevismen eller det angelsaksiske borgerskab får overhånden; spørgsmålet er, om der vil komme antisocialt kaos, romersk dominans eller den beslutsomhed fra menneskehedens side at fylde sig med den ånd, som den vestlige kirke i 869 ved konciliet i Konstantinopel erklærede det for kættersk at anerkende." (Rudolf Steiner, Samlede værker 198, forelæsning den 6. juni 1920, <https://rsarchive.org/Lectures/GA198/English/UNK1969/19200606p01.html>)

I denne passage stiller Rudolf Steiner åndeligt orienteret individualisme i kontrast til en rent instinktiv, materialistisk og kollektivt drevet pragmatisme. Ifølge ham vil samfundet, hvis kun den sidstnævnte af disse to kræfter bliver tilbage, uundgåeligt synke ned i en tilstand af antisocialt kaos i lighed med bolsjeviktiden i øst. Teksten forsvarer hverken Rusland eller den anglo-amerikanske model; snarere ses begge sider som symptomer på den samme potentielle åndelige krise. Rusland fremstår her blot som et laboratorium for det ekstreme antisociale eksperiment, hvor vestlige parlamentariske systemer kan vise sig magtesløse over for materialismens konsekvenser.

Ifølge Rudolf Steiner kan hverken det kapitalistiske borgerskab eller den socialistiske kollektivismen løse problemet, fordi begge forbliver spærret inde i den materialistiske bevidstheds rammer. I en vis forstand er kun Rom forberedt på dette – hvormed han ikke mener staten Italien, men den katolske kirke som en centraliseret okkult-frimurerisk og åndelig-politisk kraft. Når samfundene synker ned i kaos, vil den være den eneste institution, der er i stand til at gennemtvinge en ny form for universel socialistisk regeringsførelse af en ny type, om hvilken Steiner udtaler i samme forelæsning:

"Enfoldigheden er i dag ikke på den katolske kirkes side, men på deres modstanderes side. De tror ikke, at den katolske kirke er stor i den retning, jeg har beskrevet; de tror ikke, at den katolske kirke for længe siden forudså, at den sociale tilstand, som nu er kommet over Europa, en dag ville indtræffe, og at den katolske kirke tog sine egne forholdsregler

for at gøre sin indflydelse gældende under disse sociale forhold. Det, den katolske kirke har til hensigt, er at skabe en bro mellem den mest radikale socialisme, kommunismen, og sit eget herredømme.” (Ibid.)

I denne passage præsenteres den katolske kirke ikke som en passiv religiøs institution, men som en strategisk, ”langtrækkende” tænkende kraft, der er i stand til at forudse dybdegående historiske transformationer og endda bruge dem til egen fordel. Særligt vigtig er den kendsgerning, at Rudolf Steiner ikke taler om en modsætning mellem katolicisme og socialisme, men åbner mulighed for deres historiske konvergens i form af centraliseret religiøs autoritet og nye radikale sociale former for regeringsførelse. Det er præcis her, det paradoksale aspekt ved teksten ligger: En institution, der traditionelt opfattes som konservativ, åndelig og antisocialistisk, skildres som en potentiel formidler for etableringen af en ny type universel socialistisk orden.

Under ”den mest radikale socialisme” og ”kommunisme” bør det, der menes her, ikke forstås udelukkende som klassisk marxisme, men snarere som en bredere form for kollektivt organiseret samfund, hvor den individuelle åndelige autonomi gradvist svækkes. Rudolf Steiner forbinder denne proces med krisen i den individuelle materialistiske bevidsthed og med faren for, at mennesker kan handle ikke ud fra en fri åndelig impuls, men under indflydelse af fysiske, økonomiske, sociale og andre lignende instinktive kræfter.

Passagen fungerer som et argument for, at socialt kaos kan bruges – og i henhold til denne fortolkning endda bevidst fremprovokeres – som en forudsætning for opbygningen af en ny global orden, der minder om USSR's model i den socialistiske æra. Inden for denne læsning er begge processer forbundet med en okkult ”stat i staten” i Vatikanet og Storbritannien, som påstås oprindeligt at have lettet indførelsen af en sådan model i Rusland og senere udtænkt den for hele Europa. Det er i denne sammenhæng, Rudolf Steiners advarsel citeres, ifølge hvilken:

”... målet, der stræbes efter, er at etablere en kaste af herrer i Vesten og a kaste af økonomiske slaver i Øst, begyndende ved Rhinen og strækkende sig østover hele vejen ind i Asien. Dette betyder ikke en kaste af slaver i oldgræsk forstand, men en kaste af økonomiske slaver organiseret på en socialistisk måde for at påtage sig alle mulige umuligheder i den sociale struktur, som så ikke skal anvendes blandt de engelsktalende folk. Sagens kerne er at gøre de engelsktalende folk til en befolkning af herrer over verden.” (Rudolf Steiner, Samlede værker 186, forelæsning den 1. december 1918, <https://rsarchive.org/Lectures/GA186/English/AP1941/19181201p01.html>)

Dette er kun en af flere udtalelser af Rudolf Steiner, hvori han antyder, at socialisme i fremtiden ville blive hele Europas skæbne. I en anden passage skriver han:

”Vi ser, hvordan naturvidenskaben har hævet sig til visse højder, hvordan for eksempel i Øst – og det vil desværre ikke blive ved Østen – uddannelse afledt af denne videnskabelige tænkning nu søger at etablere principper for social sameksistens, som det kan ses i Øst, således at man med videnskabelig socialpolitik ikke kan gøre andet end at organisere de mest vilde menneskelige instinkter, organisere dem på en sådan måde, at denne organisation må drive menneskeheden mod sin undergang.” (Rudolf Steiner,

Samlede værker 334, forelæsning den 18. marts 1920,
<https://rsarchive.org/Lectures/GA334/English/SOL2024/19200318s01.html>)

Her betragter Rudolf Steiner igen socialisme ikke blot som et politisk system, men som et symptom på en dybere transformation i den menneskelige bevidsthed. Hans centrale tese er, at når naturvidenskabens principper, der er funderet i materialistisk tænkning, overføres direkte til den sociale sfære, bliver resultatet ikke et harmonisk samfund.

Det geopolitiske element er også vigtigt: Steiner associerer oprindeligt disse processer med Østen, men understreger, at de ikke vil forblive begrænset dertil alene. Dette er ikke en konkret forudsigelse i en snæver historisk forstand, men snarere en civilisationsdiagnose – ideen om, at den samme type samfundsorden kunne spredes globalt.

"Man vil se, at hvad, der er koncentreret i en lille region i nutidens russiske kommunisme, vil blive indsat i hele menneskehedens jordevolution." (Rudolf Steiner, Samlede værker 346, forelæsning den 12. september 1924,
<https://rsarchive.org/Lectures/GA346/English/UNK1995/19240912v02.html>)

Lignende forventninger findes også hos visse forfattere til dystopier såsom Jevgenij Zamjatin's "Vi" (1920) og dens afledninger "Anlægspladsen" (1930) af Andrej Platonov, "Fagre nye verden" (1932) af Aldous Huxley, "Krigen mod salamandrene" (1936) af Karel Čapek, "Kammerat Napoleon" (1945) og "1984" (1948) af George Orwell, "Fahrenheit 451" (1953) af Ray Bradbury osv., som forestiller sig en undertrykkende enhedsstat med et socialistisk præg. Interessant nok er det præcis dette, ånder som Antikrist aspirerer til, om hvilket Steiner siger i en af sine sidste forelæsninger:

"Det, der stræbes efter af de Soratiske ånder, som trænger ind i menneskehedens sjæl, er ikke verdenskrigen, men det, der fulgte efter den; dette er forfærdeligt og vil blive stadig mere forfærdeligt, se for eksempel på Ruslands nuværende tilstand." (Ibid.)

Selvfølgelig kunne den beskrevne tilstand i Rusland ikke have opstået uden indgriben fra den tohovedede okkulte "stat i staten" og de globale, statslige, religiøse og andre institutioner, der kontrolleres af den. Hvad angår den nuværende situation, er især Vatikanets forsøg på at gribe ind på det teknologiske område, som ligger uden for dets traditionelle kompetencer, mærkeligt og vanskeligt at forklare. Det kan reelt kun forstås i lyset af den forventede fremkomst af Antikrist.

Ifølge logikken i alt, hvad der hidtil er blevet sagt, fremstår den katolske kirke som den primære civilisatoriske inkubator, der "producerer" Antikrist. Dette bevises først og fremmest af sammenfaldet i deres "socialistiske" mål. De er forbundet med skabelsen af en ny socialistisk samfundsorden svarende til en helt ny verdensrealitet dikteret af Antikrists fremkomst. Vatikanet planlægger at udråbe ham som Kristus og derved påtvinge ham verden ved at udnytte det, han opnår. Navnet Kristus ville han sandsynligvis være ude af stand til at antage uafhængigt, fordi det på den ene eller anden måde kan blive påtvunget ham gennem de medier, der kontrolleres af den katolsk-frimureriske "stat i staten". Dette ville begrave de drømme om en multipolær verden, som lande som Kina, Rusland, Indien, Brasilien m.fl. nærer, og som forestiller sig en ny global orden, der gør op

med det vestlige hegemoni. Med hjælp fra Antikrist ville magten dog forblive, hvor den allerede er – inden for den okkulte "stat i staten" med dens to afdelinger i Rom og London.

Mod denne baggrund fremstår USA's og Israels nuværende krig mod Iran og planen om "Storisrael" snarere som projekter beregnet på afledningsmanøvrer. Målet synes at være at fremprovokere kaos i verdensøkonomien, svække staterne og især Den Europæiske Union, så den lettere kan omdannes til en forenet europæisk forbundsstat – en form, der behager både Antikrist og de to globale okkulte magter. På denne måde kan de realisere deres mangeårige planer om opbygningen af "radikal socialisme, kommunisme" med hjælp fra Antikrist, således at denne samfundsorden kan bevares efter hans død. Dette ville være en centraliseret global orden, hvor politisk, økonomisk og åndelig autoritet gradvist smeltes sammen til en enkelt ledelsesstruktur.

Inden for denne tolkning er Antikrists rolle ikke blot destruktiv, men transformativ: at etablere en ny form for verdensorganisation, der præsenteres som en garanti for fred, stabilitet og enhed efter en periode med krise og sammenbrud. Det ultimative mål ville være at bevare denne samfundsorden selv efter hans død, så systemet i sig selv fortsætter med at fungere som en selvopretholdende mekanisme for global ideologisk overensstemmelse.

Strategien for Antikrists tronbestigelse under Kristi maske repræsenterer et storstilet hemmeligt projekt formet i Vatikanets og det britiske frimureris okkulte kredse efter 1879. Efter ærkeenglen Michaels åndelige sejr i det himmelske slag, som fandt sted på det tidspunkt, begyndte disse to kræfter at konstruere en slags jordisk afspejling af det ved at skabe Den Europæiske Union som en institutionel "fælde" for den kommende Antikrist-entitet. (Idéen om EU ser ud til at være opstået så tidligt som i slutningen af det nittende århundrede (se Z. Tóth Csaba, "Abduction of Europe: 'The federation of Europe is the only hope we have' – Lord Robert Cecil of Chelwood, 1897"; <https://www.perseus.ch/PDF-Dateien/Stead.pdf>). Dette skal sikre beskyttelse for de indviede eliter på bekostning af resten af den intetanende menneskehed. Det ville bestå i deres adgang til skjult viden, langsigtet strategisk planlægning og indflydelsesrige positioner i institutioner, mens den bredere befolkning ville forblive uvidende om de dybere ideologiske og åndelige mål bag processen. Masserne ville ifølge denne læsning gradvist blive integreret i systemer af økonomisk og ideologisk ensretning samt teknokratisk administration, alt imens de tror, at denne udvikling tjener målene om fred, stabilitet og kollektiv velstand.

I modsætning til Rudolf Steiner, som taler åbent om Antikrists fremkomst, skjuler den romersk-frimureriske dybe stat den bevidst, i hvilken kontekst årsagen til den skarpe fjendtlighed over for Peter Thiel også skal findes. Ved offentligt at rejse emnet truer han ikke kun hemmelighedskræmmeriet omkring Antikrists komme, men også muligheden for at udøve kontrol over realiseringsprocessen. Af denne grund bruger den katolske kirke medierne som en knippel – en moderne form for "inkvisition" – og går så vidt som til symbolsk at dømme Thiel til den mest forfærdelige skæbne: "bougrenisation" (af *bougre*), hvilket betyder afbrænding på bålet. Under betingelser med voksende globalt kaos vil hans advarsler om Antikrists kommende fremkomst få stadig større betydning.

Sammenstødet mellem Peter Thiels visionære apokalyptik og den katolske kirkes institutionelle modstand ridser en dyb værdimæssig og eskatologisk krise op i den moderne verden, hvor debatten om kunstig intelligens overskrider rent teknologiske

parametre og forvandles til en moderne form for politisk teologi. Mens Thiel i den centraliserede kontrol med teknologi og i den katolske kirkes globale reguleringsinitiativer ser en forberedelse til Antikrists komme i form af et verdensomspændende tyranni, svarer Vatikanet igen gennem dæmoniseringen af ham og den teknologiske elite samt gennem anklager om kætteri og forsvarer derved sin egen magtsfære. På denne måde revitaliseres religiøse arketyper, mens selve innovationen bliver en slagmark for den individuelle friheds skæbne. Ultimativt udspiller der sig bag facaden af etiske debatter omkring AI en fundamental kamp om strukturen af den fremtidige kultur og retningen for den fremtidige kristne impuls – en kamp, hvor både de gamle okkulte hierarkier og de nye teknologiske suveræner gør krav på rollen som frelsere.